

Yıldızlı Gece Tiyatrosu

Nazan Tarım

Cizer:
Afra Elif

Deniz Çocuk

Badem bir çırpıda odasına koştı.

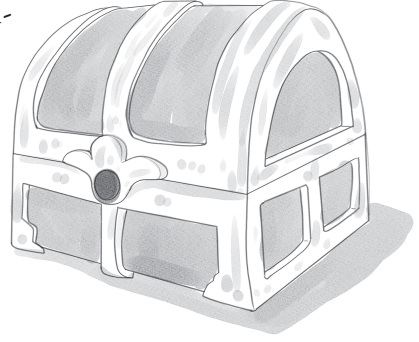
Kot şortunu giyip fotoğraf makinesini çabucak boynuna taktı. “Bir iki saate gelirim.” diye bağııyordu basamakları indikçe azalan sesiyle.

Kilerin duvarında asılı eski püskü hasır şapkayı başına geçirip cebine attığı fısıfısı da kontrol ettiğine göre çıkmaya hazırdı. Kapı sertçe çarpılırken çıkan sesi, kulakları az işiten dedesi bile duydu.

Badem hızlı adımlarla yetiştiği basketbol sahasına vardığında Elif ve Alp potanın altında konuşuyordu. Ellerinde büyükçe ahşap bir kutu fark ediliyordu.

Elif'in aceleci sesi duyuldu. "Kesin MÜCEVHER KUTUSU."

"Bence ne olduğundan çok nasıl açacağımız önemli." dedi Alp. "Bak sana, kilitli."

"Acaba içinde ne var?" diye sordu Elif.

Badem yanlarına vardığında dışlanmış hissettiğinden lafa hızlıca girdi. "Neyin içinde ne varmış? Günaydın." dedi meraklı sesiyle. Bir yandan arkadaşlarının elindeki kutuyu süzüyordu.

Gençler sabahın erken saatlerinde sahaya varıp ahşap bir merdivenle çukurdan çıkarmayı başardıkları topun hikâyesini ballandırarak anlatmaya başladılar. Alp arada bir başını çevirerek Badem'in kafasındaki büyük hasır şapkeyi süzüyordu. Dayanamayıp ağzındaki baklayı çıkardı.

"Şapkan ne kadar ilginç!" dedi şaşkın ama beğeni dolu bakışlarla. Badem yalnızca tebessüm etti.

Topu çıkarırken ayağına takılan bez parçasına sarılı kutuyu, o sırada merdivenin üstten ikinci basamağının aniden çatırdadığını, kırılıyordu Alp'in çok fena düşeceğini arkadaşlarından dinleyen Badem hem şaşırmış hem olan biteni kaçırdığına üzülmüştü.

“Sabah sabah neler olmuş?” dedi hayretle ve ekledi. “Neyse ki iyisin Alp.”

“Kutuyu nasıl açacağız?” sesin sahibi, heyecandan gözleri ışıldayan Elif'ti.

Arkadaşları kutuyu açma telaşındayken Badem'in aklında başka bir şey vardı. İçinde ne olduğunu deliler gibi merak etse de yapacakları şeyin doğru olup olmadığı sorguluyordu. Sahibi kutuyu kilitlediğine göre içinde herkesten gizlediği bir şey olmalı, diye düşündü. Tıpkı Badem'in saklamaya çalıştığı astım spreyi gibi. O hâlde kutuyu sahibinden izinsiz açmak HOŞ BİR DAVRANIŞ OLAMAZDI.

“Sahibi kim acaba?” diyerek ortaya laf atan Badem'di.

Elif konuştu. “Kimse kim! Bize ne?” Kutunun sahibinin ortalıkta görünmediğini belli edercesi-

ne ellerini iki yana açmış umursamaz tavırlarıyla dikkat çekiyordu. Gözlerini fal taşı gibi açarak, “Hem belki define bulmuşuzdur.” dedi heyecanla. Badem’in elindeki kutuyu kapıp orasına burasına iyice bakmaya başladı.

Zarif işlemelerle bezeli ahşap kutunun üzerinde, girintiler, çıkıntılar vardı. İçi bordo kadife kumaş kaplı mücevher kutularını andıran kutu tüm detaylarıyla hepsini etkilemeyi başarmıştı. En çok da Elif’i. Küçük kız âdeti büyülenmişti. Kutunun içinde kendine ait süs eşyalarının olduğunu hayal ediyor, bakmaya doyamıyordu. “Antika değeri bile olabilir.” dedi mırıldanarak.

Arkadaşlarının aksine Badem’in içinde bir huzursuzluk vardı. “Belki içinde sahibinin adı yazıyordur. Öğrenince gider veririz.” dedi arkadaşlarının duyacağı şekilde vurguyla.

Alp’in merakı suratına yansıyor, Badem sözünü bitirir bitirmez davrandı. Yerden aldığı irice bir taşı havaya kaldırıp “Kenara çekilin, belki patlar!” diye bağırmaya başladığında Elif’in müdahalesi gecikmedi. “Taşla mı açacaksın kilidi? Yok artık!” dedi telaşla.

“Ovvv! Yapma Alp! Parçalayacaksın!” diye bağırdı Badem, Elif’i destekleyerek. “Dur, biraz daha kurcalayalım, belki bir yerinde anahtar gizlidir.” diyordu.

Badem, kutuyu Alp’in elinden hızla kurtarıp incelemeye koyulduğunda Elif yerdeki battaniyeyi çırpımayı akıl etmişti. Bir iki çırpışta yere yuvarlanan dökme demirden bir yıldızdı.

“Bir şey düştü gibi oldu. Sesi duydunuz mu?” dedi Badem işitmeye çalışarak.

Yerdekini ilk fark eden Elif heyecandan titriyordu. Çabucak davrandı ve avuç içinin yarısı büyüklüğündeki demir yıldız yerden hemen kaldırdı. Badem kutunun altında az önce fark ettiği yıldız şeklindeki girintiyi gösteriyordu. Elif elindeki girintiye yerleştirdiğinde sonuca bu kadar hızlı ulaşacaklarını ummazdı. Birazdan kutudan çıkacağına neredeyse emin olduğu büyük elmas kolyeyi zihninde canlandırırken ilk ben takacağım, dedi içinden. Bu ayrıcalığı Badem’e bırakmaya niyeti yoktu.

Nihayet duyulan bir şıkırrttt sesiyle kutu hızla açıldı. Kutuyu yavaşça araladıklarında ahşap bir oyuncak fırıldak ve ikiye katlanmış, beklemekten iyice sararıp yumuşamış iki kâğıt parçası görüldü.

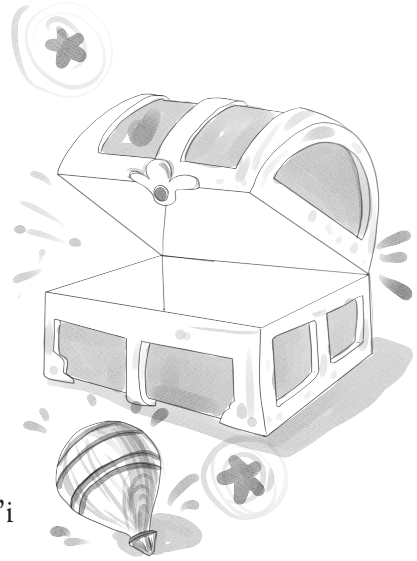
Sararmış kâğıtların Elif'i tatmin etmediği belliydi.

Badem hâlen kutunun sahibini öğrenme heyecanı taşıyordu. Tek isteği kâğıtları kapıp bir çırpıda okumaktı. Kutudan çıkan fırıldağı incelemeye başlayan Elif'in odağı hızlı değişiyordu. "Huff!" dedi elini saçlarında gezdirerek.

Badem kâğıtları sertçe kavrayan Alp'i uyarma gereği duydu. "Dikkat! Yırtılacak!"

Alp, gözlerini belerttikten sonra yüksek sesle okumaya başladı.

Yarım yola çıkıyoruz ve bu güzelim kasabadan ayrılıyoruz. Annemle babam öyle istiyor. O kadar uzağa

taşmıyoruz ki İstanbul'dan bile uzak. Bari boyumun ayçiceklere kadar uzamasını bekleselerdi. Gideceğimiz yerin adı Paris'miş. Annem söyledi güzel olduğunu. Biz aslında oralıydık. Ne kadar ilginç! Çünkü hiç görmedim. Güzeldir tabii ama bence buralardan daha güzel olamaz. Yani bence.

Gidiyoruz çünkü babam yeni bir iş buldu. Artık balıkçılık yapmayacakmış. Paris'te beş sene önce açılan ilk metro varmış, orada çalışacakmış. İstanbul'da Tünel denilen eski bir yer altı treni var. Bir keresinde binip hızına hayran kalmıştım. "Paris'teki de öyle bir şey." diyor annem.

Annemin adı Marie, babam Alexandre, kardeşim yok ama can arkadaşlarım var. Halil var mesela, çok severim. Lacivert ile birlikte üçümüz iyi anlaşırız. Mesela bazen çatı katında yıldızları seyrediyoruz. Bazen de gölde taş sektiriyoruz. Adım Dennis. Bana herkes Deniz der. Bence çok seviliyorum burada. Buralı olmasam da. Arkadaşlarımın beni ziyaret edeceğini sanmam. Söz verdiler ama bence büyüüp para kazanmadan yapamazlar. Ben de yapamam çünkü Paris aşırı uzak.

